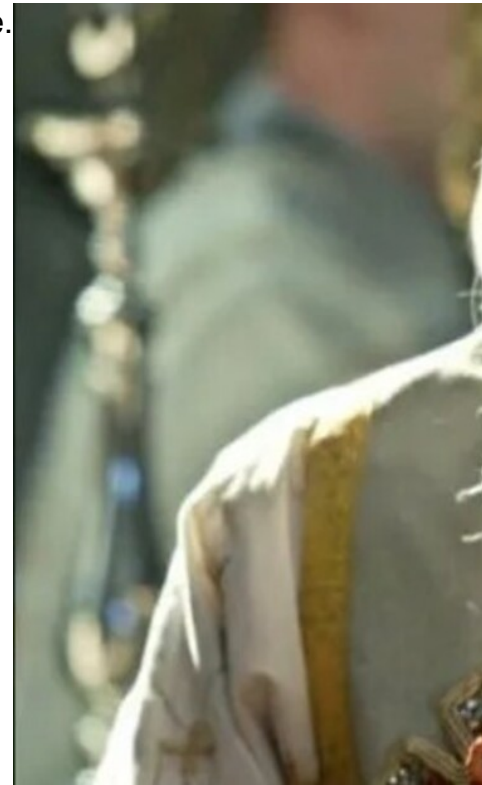

Данас живи могло би се рећи као народни светитељ, у причама и анегдотама, на иконама и фрескама на којима се осликава његов лик, иако није проглашен за свеца, цитира се његово "Боље да нестанемо као људи него да опстанемо као нељуди" и да није не за велику него ни за најмању Србију по цену злочина.

Патријарх српски Павле преминуо је на данашњи дан 2009. у 10.45 часова на Војно-медицинској академији у Београду. Имао је 95 година и огромно поштовање не само у свом народу, већ и међу другим православним народима, високо су га ценили и неправославни и атеисти, и источни и западни, државници и уметници. Српској православној цркви оставио је богату богословску заоставштину кроз књиге које је написао, међу којима су и оне богослужбене, или превод Светог писма на којем је предано радио са тимом људи као председник синодске комисије.

Поставио је смернице и путоказе као 44. поглавар српске цркве својим наследницима, подизао храмове и углед цркве, оставио писане извештаје о стању на Косову и Метохији као епископ рашко-призренски.

Био је много више од скромног монаха и патријарха који је путовао овим светом најчешће

пешке или градским превозом.

Промисао је за њега одредила да као епископ, а потом као патријарх, служи на тешким и изазовним местима у тешка и мрачна времена. И он је то чинио спремно, са вером у срцу и молитвом на уснама као својим најјачим оружјем. Као епископ рашко-призренски био је сведок, али и жртва, притисака, вербалних и физичких напада на српску цркву и народ на Космету, као патријарх српски дошао је на трон Светог Саве у освит ратова и страдања и распада заједничке државе.

Од 1957. до 1990. године, као епископ рашко-призренски редовно је слао извештаје Светом архијерејском Синоду са "распетог Косова". Писао је о нападима Албанаца на цркве, монаштво, свештенство и народ, а о страдању српског народа на Космету сведочио је као епископ и у Уједињеним нацијама.

Народ је овде, заиста, као овце без пастира, препуштен сам себи, па није чудо што је смућен и пољуљан у вери под налетом свих могућих невоља које преко њега снажно дувају. Углавном сам их опомињао да чувају оно главно - душу своју и образ свог народа, то опште добро, наслеђено од наших светих предака", пише Синоду у мају 1962. владика Павле

Обавештавао је највише црквене и државне органе о тешком стању у својој епархији: 1958. пише да "од Пећи до Девича у Дреници нема ниједног свештеника", а 1961. констатује да је "стална невоља незадржано исељавање нашег живља мање-више са територије целе Епархије". Извештава и о притисцима и нападима због којих се то исељавање дешава: разбијању прозора на цркви, паљењу имовине, скрнављењу гробаља, уништавању летине, нападу на ученике богословије. И сам је био жртва напада младих Албанаца 1989. године.

"Народ је овде, заиста, као овце без пастира, препуштен сам себи, па није чудо што је смућен и пољуљан у вери под налетом свих могућих невоља које преко њега снажно дувају. Углавном сам их опомињао да чувају оно главно - душу своју и образ свог народа, то опште добро, наслеђено од наших светих предака", пише Синоду у мају 1962. владика Павле.

Кроз још бурнија времена и догађаје руководио је бродом српске цркве као патријарх. На трон Светог Саве изабран је 1990. године, у освит крвавог распада заједничке државе, за чим ће следити нова искушења и страдања: велике уличне демонстрације, НАТО бомбардовање 1999, једнострано проглашење независности Косова, мартовски погром.

Отаџбина је срце човека, а ми смо у своја срца поставили Косово и Метохију. Нека сваком родитељу Косово и Метохија буду једна од првих речи које ће шапнути свом новорођеном детету! Нека сваки ратар прву бразду заоре и посвети Косову и Метохији

Памти се и како је извиждан на протестима код Теразијске чесме 1991, али и како је са светосавском литијом 1997. године "пробио" полицијски кордон у београдској Коларчевој улици и заједно са верним народом и студентима који су данима на улици протествовали, према неким проценама укупно више од 100.000 људи, стигао до храма Светог Саве. Као патријарх остаће упамћен и по томе што је у његово време залечен амерички раскол у српској цркви, основане нове епархије, обновљен рад Цетињске богословије, отворен Богословски факултет у Фочи и крагујевачка богословија.

Последњи пут за патријархом Павлом верници су кренули 19. новембра 2009. године.

Отворени ковчег у који је било положено његово тело пратила је у свечаној тишини поворка у којој је, према проценама, било више од 600.000 људи.

Опело у Храму Светог Саве служио је васељенски патријарх, а саслуживала су још тројица патријараха. Без камера и присуства јавности, у уском кругу црвених великодостојника и највиших званичника државе, патријарх Павле сахрањен је у манастиру Раковица, а над раком је прочитана порука руског патријарха.

Својој цркви најдуже је служио као епископ рашко-призренски: 34 године, а ни касније као патријарх никако није заборавио Космет. Кажу да после НАТО бомбардовања 1999,

док год га је здравље служило, није пропуштао да сваки Божић и Васкрс проведе на КиМ.

"Отаџбина је срце човека, а ми смо у своја срца поставили Косово и Метохију. Нека сваком родитељу Косово и Метохија буду једна од првих речи које ће шапнути свом новорођеном детету! Нека сваки ратар прву бразду заоре и посвети Косову и Метохији", поручивао је својевремено патријарх Павле.

(РТ)